

РЕШЕНИЕ

№ 414

гр. София , 21.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на двадесет и втори февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диана Коледжикова

Членове: Камелия Първанова
Димитър Мирчев

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
като разгледа докладваното от Диана Коледжикова Въззивно гражданско дело № 20211000500170 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 8166 от 01.12.2019 г., поправено с решение № 261545 от 02.12.2020 г., по гр. д. № 13429/2016 г. на Софийски градски съд ЗАД “Армеец” АД е осъдено да заплати на Д. Р. Д. на основание чл. 208 от КЗ отм. сумата 28000 лева - застрахователно обезщетение за събитие, настъпило на 27.11.2014 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 01.11.2016 г., както и сумата 5372,79 лева – законна лихва за периода 13.12.2014-01.11.2016 г.

Решението е обжалвано с въззивна жалба от ответника в осъдителната част. Поддържа неправилност на решението поради наличие на основание за отказ от заплащане на застрахователно обезщетение. Сочи се незаконосъобразност при прилагането на чл.212, ал.1 от КЗ отм., тъй като нолмата е диспозитивна, а в Общите условия било уговорено при промяна в собствеността застрахователното правоотношение да продължи в лицето на приобретателя само ако за това има взаимно съгласие, обективизирано в добавък. В случая такъв липсвал, затова застрахователят не бил обвързан с

договора. Оспорва се правилността на решението относно правния извод, че ищцата може да се ползва от сключения в полза на трето лице договор. Инвокира процесуални нарушения при разпределяне доказателствената тежест за доказване настъпване на застрахователното събитие, както и необсъждане оспорванията, направени в т.5 и т.8 от отговора на исковата молба.

Искането е за отмяна на решението в осъдителната част и отхвърляне на исковите за застрахователно обезщетение и лихва.

Въззиваемият оспорва въззивната жалба.

Софийският апелативен съд, за да се произнесе, съобрази следното:

Първоинстанционното производство е имало за предмет предявен от Д.Д. против ЗАД “Армеец” АД иск с правно основание чл. 208 от КЗ отн. за заплащане на 28000 лева - застрахователно обезщетение за събитие, настъпило на 27.11.2014 г. по комбинирана застрахователна полица за застраховки “Каско” и “Злополука” за лек автомобил “BMW X5” с рег. № *****. Твърди се в исковата молба, че на 27.11.2014 г. по време на действие на договора застрахованият лек автомобил бил откраднат и въпреки заведената щета ответникът не заплатил дължимото застрахователно обезщетение, мотивирайки отказа си с непредставяне от ищцата на ключовете на автомобила.

Ответната страна оспорва иска с възражения, че ищцата не е ползващо се лице по договора за застраховка, който е сключен от нейния праводател без застрахователят да е уведомен за прехвърлянето на собствеността и без автомобилът да е представен за преглед от новия собственик; позовава се на разпоредби от общите условия, при които договорът е сключен. Оспорва настъпването на застрахователното събитие кражба. Счита, че автомобилът е отнет с помощта на оригинален ключ, тъй като ищцата е предала само единия от двата обявени оригинални ключа. Сочи, че е налице основание да откаже плащането на застрахователно обезщетение, тъй като съгласно т.16.14 от Общите условия, при които е сключен договорът, рискът бил изключен поради загубване от ищцата на един

от оригиналните ключове. При условията на евентуалност поддържа, че неизпълнението на задълженията да пази ключовете и да уведоми застрахователя за промяната в собствеността обуславяли редукия на застрахователното обезщетение.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл. 269 ГПК, след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на обжалваното решение и обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства съобразно посочените от жалбоподателя основания за неправилност на първоинстанционния акт, прие следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо. Въззивната жалба е подадена от надлежна страна в законоустановения за обжалване срок срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Фактическата обстановка на спора е изяснена от първоинстанционния съд въз основа на подрабен анализ на приетите доказателства. В жалбата не се съдържат оплаквания от направените от съда фактически констатации, а се оспорват направените въз основа на тях правни изводи. Следователно липсва основание за ревизия на установените в решението факти.

Съобразявайки оплакванията на жалбоподателя /чл.269, изр. второ от ГПК/, след преценка на доказателствата Софийски апелативен съд намира въззивната жалба на застрахователя за неоснователна поради следното:

Съгласно чл. 208, ал. 1 КЗ отм., при настъпване на застрахователното събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок. Не се спори по делото, че автомобилът на ищцата е бил застрахован по договор от 06.02.2014 г. за застраховки “Каско” и “Злополука” със застрахователна сума 35300 лева (добавък от 15.09.2014 г.) и срок на действие до 05.02.2015 г. Договорът е сключен от “БМ Лизинг” АД като собственик на автомобила и е в полза на “ИНГ Банк”. При сключването на договора представител на “БМ Лизинг” АД е посочил, че разполага с два броя оригинални ключове за автомобила. От снимка на оригиналната полица с поставени върху нея ключове е видно, че при сключването ѝ са били представени един оригинален ключ с чип и един

сервизен ключ. На 31.10.2014 г. правото на собственост върху автомобила е прехвърлено от “БМ Лизинг” АД на ищцата по договор за продажба. При придобиването на автомобила ищцата е получила и втори ключ за него. На 27.11.2014 г. в срока на договора е настъпило застрахователно събитие - кражба, автомобилът е обявен за издирване, но към 02.02.2015 г. не е бил открит, няма данни да е намерен и към момента. При заявяването на щета при ответника ищцата е представила един контактен ключ с чип и един сервизен ключ.

При така установените релевантни факти настоящата инстанция се присъединява към направените в обжалваното решение правни изводи. Ищцата е активно легитимирана да получи застрахователното обезщетение при настъпилия покрит риск кражба. Неоснователно е оплакването във въззивната жалба, че в Общите условия, приложими към процесния договор за застраховка, било уговорено различно разрешение от това на диспозитивната норма на чл.212, ал.1 от КЗ отм., съгласно която при прехвърляне на застрахованото имущество приобретателят встъпва в правата по застрахователния договор. Цитираните от жалбоподателя клаузи на общите условия нямат значението, което им се придава в жалбата. В общите условия не е предвидено неизпълнението на задълженията за уведомяване на застрахователя за прехвърлянето на собствеността да има за последица прекратяване на застрахователното правоотношение. За ищцата е възникнало задължение за представяне на автомобила за контролен преглед, тъй като такова задължение би възникнало след издаването на добавък към застрахователната полица. Дори да се приеме, че е съществувало задължение за представяне на автомобила за преглед, неизпълнението на това задължение не е основание за изключване риска на застрахователя по чл.15.6 от ОУ, защото това неизпълнение не е значително с оглед интересите на застрахователя и не е в причинна връзка с настъпилото застрахователно събитие. Съгласно трайната практика на ВКС (решение № 49/29.07.2013 г. по т. д. № 840/2012 г., I т. о., решение № 102/02.10.2012 г. по т. д. № 615/2011 г. , I т. о., решение № 4 от 21.03.2012 г., II т.о., решение № 15 от 12.06.2012 г. по т.д. № 454/2011 г., II т.о., решение № 185 от 05.03.2014 г. по т.д. № 350/2012 г., I т.о., решение № 32 от 11.08.2014 г. по т.д. № 1262/2013г., II т.о.), правото на застрахователя да откаже изплащане на застрахователно обезщетение

поради неизпълнение на задължение на застрахования, произтичащо от застрахователния договор - чл.211, т.2 от КЗ отм., е обусловено от наличие на причинна връзка между неизпълнението на конкретното задължение и настъпването на застрахователното събитие, по повод на което се претендира обезщетение; за да се приложи чл.211, т.2 от КЗ отм., застрахователят следва да докаже пряка причинно следствена връзка между неизпълнението на съответното задължение на застрахования, визирано в Общите условия към застраховката като значително с оглед на неговия интерес, и настъпването на застрахователното събитие, респ. възможността да бъдат предотвратени вредите от него. Приложението на чл.211, т.2 КЗ отм. предполага застрахованият да не е изпълнил виновно свое задължение, предвидено в закона или в застрахователния договор, което е значително с оглед интереса на застрахователя, и това неизпълнение да се намира в причинна връзка с реализирането на застрахователния риск. Тежестта за доказване, че виновното неизпълнение на задължението на застрахования е причина за настъпване на застрахователното събитие, се носи от застрахователя. Причинната връзка не може да бъде презюмирана по договорен път, а следва да се докаже в процеса от застрахователя.

Неоснователно е и възражението, че ищцата не може да се ползва от полицата, защото договорът бил сключен в полза на трето лице. Съгласно чл.22, ал.1 от ЗЗД, уговорката в полза на третото лице не може да бъде отменена, след като то е заявило на обещаателя или на уговарящия, че иска да се ползува от нея. В случая по делото няма данни третото ползващо се лице ИНГ Банк да е заявило, че ще се ползва от застрахователния договор. След придобиването на собствеността върху автомобила и встъпването в правата по застрахователния договор съгласно чл.212, ал.1 от КЗ отм., ищцата се явява стипулант по същия. При имуществена застраховка застрахованият може да посочи нов бенефициер или сам да получи застрахователното обезщетение. Отправеното до застрахователя искане за заплащане на застрахователно обезщетение при реализиране на риска кражба съставлява волеизявление, че ищцата желае да получи застрахователното обезщетение, следователно уговорката в полза на третото лице е отменена. Длъжникът по договора не може да откаже да изпълни под предлог, че договорът е сключен в полза на третото лице, след като последното не е заявило, че ще се ползва

от правата по договора.

По изложените съображения настоящият състав намира, че с оглед настъпилото в срока на действие на застрахователния договор застрахователно събитие и при липса на основание за отказ за изплащане на обезщетение, предявеният иск е доказан по основание.

Неоснователни и недказани са възраженията за редукция на обезщетението, свързани с твърдението за непредаден ключ от автомобила. По делото не се установява ищцата да е получила повече ключове от тези, които е предала на застрахователя при заявяване на щетата.

Пред въззивната инстанция не се спори по размера на дължимите обезщетения. Предвид изложените мотиви за неоснователност възраженията на ответника, предявените иски са основателни.

Поради съвпадане изводите на въззивната инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено. При този изход на делото въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата сумата 1600 лева за разноси пред въззивната инстанция. Възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е основателно и се намалява от съда до минималния размер по Наредба № 1.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 8166 от 01.12.2019 г., поправено с решение № 261545 от 02.12.2020 г., по гр. д. № 13429/2016 г. на Софийски градски съд.

ОСЪЖДА ЗАД “Армеец” АД да заплати на Д. Р. Д. разноси пред въззивната инстанция в размер на 1600 (хиляда и шестстотин) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____